

Arrest

nr. 185 520 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 182 207 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 februari 2017, waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt vastgesteld op 30 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, als bloedverwant in neerdalende lijn van haar Belgische vader.

1.2 Op 25 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing, die op 26 mei 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.11.2015 werd ingediend door:

Naam: A(...)

Voornaam : S(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van de Rijksdienst voor Pensioenen dd. 18.01.2016 voor waaruit blijkt dat hij volgens de meest recente gegevens (december 2015) recht heeft op een maandelijks bruto pensioenbedrag van €1043,45. Dit bedrag bestaat uit €119,23 rustpensioen als werknemer en €924,62 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO. Van dit brutobedrag wordt €104,38 ingehouden ten voordele van de RVP. Echter, gezien het IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Tevens legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode oktober 2015 - januari 2016 (B. BVBA) voor. In deze maanden had hij een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van €808. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon heden nog steeds tewerkgesteld is bij deze werkgever.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon, als ontvanger van een IGO, jaarlijks maximaal €5.000 bruto mag bijverdienen, zonder dat dit effect heeft op het uitgekeerde bedrag van zijn IGO.

Er kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon enkel rekening gehouden worden met het rustpensioen als werknemer en zijn inkomen als loontrekkende. Echter, gezien uit de voorgelegde attesten niet kan opgemaakt worden hoeveel het maandelijks netto-bedrag is van het rustpensioen van de referentiepersoon, kan ook de berekening van het totale maandelijks netto-inkomen niet gemaakt worden.

Onze dienst kan dan ook niet afdoende beoordeling of de referentiepersoon heden beschikt over afdoende toereikende bestaansmiddelen, zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)

2. Ontvankelijkheid

Het beroep is zowel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd geen middel aangevoerd. Zoals *infra* blijkt, wordt evenmin een gegrond middel aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het beroep wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt:

“ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.”

Verzoekster heeft de Marokkaanse nationaliteit en vormt een feitelijk en hecht gezin met haar vader, die de Belgische nationaliteit heeft.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen “dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

‘....’

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening e de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.”

De bestreden beslissing stelt dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon enkel rekening gehouden kan worden met het rustpensioen als werknemer en zijn inkomen als loontrekker.

Als bewijs van bestaansmiddelen legde de referentiepersoon een attest van de Rijksdienst voor pensioenen voor, hieruit blijkt dat hij recht heeft op een maandelijks bruto pensioen bedrag van 1043.45 euro. Dit bedrag bestaat uit 119,23 rustpensioen als werknemer en 924,62 euro ‘inkomensgarantie voor ouderen’. Daarnaast ontvangt referentiepersoon nog een inkomen uit zijn tewerkstelling. De bestreden beslissing stelt dat uit de voorgelegde attesten niet kan opgemaakt worden hoeveel het maandelijks netto-bedrag is van het rustpensioen van de referentiepersoon, waardoor de berekening van het totale maandelijks netto-inkomen niet gemaakt kan worden. De bestreden beslissing stelt dus dat er niet afdoende beoordeeld kan worden of de referentiepersoon heden beschikt over afdoende toereikende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft alle nodige en beschikbare documenten neergelegd die bewijzen dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit de neergelegde documenten kan er weldegelijk een gemiddeld bedrag worden vastgesteld dat als inkomen voor de referentiepersoon dient. Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar vader, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te

voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

"In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker betoogt dat uit de neergelegde documenten er weldegelijk het gemiddeld bedrag kan worden vastgesteld dat als inkomen voor de referentiepersoon dient. Verwerende partij had bovendien inlichtingen kunnen opvragen. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster zich in haar middel beperkt tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door verwerende partij en daarop kritiek levert. Zij gaat hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303) Zij betwist hierbij niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de daarin opgesomde voorgelegde stukken.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat niet afdoende beoordeeld kan worden of de referentiepersoon heden beschikt over afdoende toereikende bestaansmiddelen, zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het attest van de RVP, d.d. 18 januari 2016, blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een maandelijks bruto pensioenbedrag van 1043,45 euro. Dit bedrag bestaat voor 924,62 euro uit inkomensgarantie voor ouderen (IGO), waarmee geen rekening kan worden gehouden aangezien dit beschouwd wordt als aanvullend bijstandsstelsel en voor 119,23 euro uit rustpensioen. Van dat bedrag wordt 104,38 euro ingehouden ten voordele van de RVP. Verder blijkt dat de referentiepersoon werkt en uit de tewerkstelling 808 euro netto per maand verdient. Als ontvanger van een IGO mag verzoeker slecht 5000 euro bruto per jaar bijverdienen. Er wordt gemotiveerd dat er bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon enkel rekening kan worden gehouden met het rustpensioen en zijn inkomsten als loontrekkende. Echter, gezien uit de voorgelegde attesten niet kan opgemaakt worden hoeveel het maandelijks nettobedrag is van het rustpensioen van de referentiepersoon, kan ook de berekening van het totale maandelijks netto-inkomen niet worden gemaakt. Verzoekster betwist die motieven geenszins. Zij beperkt zich te poneren dat uit de neergelegde documenten weldegelijk het gemiddeld bedrag kan worden vastgesteld dat als inkomen voor de referentiepersoon dient. De overtuiging van de verzoekster als zou uit door haar voorgelegde stukken het gemiddeld bedrag kunnen worden vastgesteld dat als inkomen voor de referentiepersoon dient, gaat niet in op de motivering dat niet kan worden opgemaakt hoeveel het maandelijks nettobedrag is van het rustpensioen van de referentiepersoon. Eenvoudige nazicht van het attest van de RVP toont aan dat enkel het brutobedrag van het rustpensioen wordt aangegeven. Haar kritiek is derhalve niet dienstig. Bovendien beperkt verzoekster zich tot een ongestaafd betoog zonder te preciseren wat het gemiddeld bedrag zou zijn dat als inkomen voor de referentiepersoon dient.

Verzoekster gaat er verder aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de behoefteanalyse overbodig is, nu immers niet werd vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldoet, doch dat niet kan worden vastgesteld of aan de voorwaarden voldaan is. Dit betwist verzoekster evenmin. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet dat stelt dat indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4,

tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, er een behoefteanalyse dient te worden uitgevoerd en dat “de minister of zijn gemachtigde (...) hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, (kan) doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verzoekster gaat er nog aan voorbij dat uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De plicht rust op de aanvrager om zijn dossier te vervolledigen, zodat verzoekster geenszins kan voorhouden als zou verwerende partij documenten moeten opvragen. Bovendien heeft de verzoekster de mogelijkheid gehad om bij haar aanvraag en ook bij een latere aanvulling van die aanvraag alle stukken en elementen bij te brengen die zij nuttig achtte teneinde van de diensten van de verwerende partij het gevraagde verblijfsrecht te bekomen. Uit de bewoordingen van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan voorts geen verplichting, doch enkel een mogelijkheid, worden afgeleid om bijkomende bescheiden en inlichtingen op te vragen bij de aanvrager of bij enige overheid. (RvV 22 juni 2015, nr. 148.267)

Verzoeksters summier en vaag betoog is niet van die aard afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en het feit dat de verzoekende partij volgens de gemachtigde niet afdoende heeft aangetoond aan de vereiste voorwaarden te voldoen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De gemachtigde preciseert daarbij welke bewijzen van bestaansmiddelen werden voorgelegd, maar is van oordeel dat nu uit de voorgelegde stukken niet kan opgemaakt worden hoeveel het maandelijks nettobedrag is van het rustpensioen, de berekening van het totale maandelijks netto-inkomen niet kan gemaakt worden zodat de dienst niet op afdoende wijze kan beoordelen of de referentiepersoon over afdoende toereikende bestaansmiddelen beschikt. De gemachtigde wijst er verder op dat de behoefteanalyse *in casu* niet moet gebeuren omdat er immers niet werd vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, maar wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Gezien de verzoekende partij de bestreden beslissing tevens inhoudelijk bekritiseert en onder de uiteenzetting van haar middel uitdrukkelijk verwijst naar de schending van de materiële motiveringsplicht, wordt het enig middel eveneens onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren

bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter en artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 40ter, tweede lid luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

(...)”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu diende de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische vader. Overeenkomstig voormeld artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient de referentiepersoon, met name de Belgische vader van de verzoekende partij, aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt in de eerste plaats ingegaan op hetgeen de referentiepersoon als bewijs van inkomen heeft neergelegd. Hierbij wordt gesteld dat blijkt dat deze volgens de meest recente gegevens *“recht heeft op een maandelijks bruto pensioenbedrag van €1043,45”* bestaande uit *“€119,23 rustpensioen als werknemer en €924,62 ‘inkomensgarantie voor ouderen’ of IGO”*. De gemachtigde stelt dat van dit bedrag 104,38 euro wordt ingehouden ten voordele van de Rijksdienst voor Pensioenen en echter, gezien het IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel het niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De gemachtigde geeft aan dat de referentiepersoon tevens loonfiches voor de periode oktober 2015 - januari 2016 voorlegt en hij in deze maanden een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 808 euro had. In dit verband wordt nog verder

gesteld dat er bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon enkel rekening kan gehouden worden met het rustpensioen als werknemer en het inkomen als loontrekkende. Er wordt aangegeven dat echter, gezien uit de voorgelegde attesten niet opgemaakt kan worden hoeveel het maandelijkse nettobedrag is van het rustpensioen van de referentiepersoon, ook de berekening van het totale maandelijkse netto-inkomen niet gemaakt kan worden. De gemachtigde concludeert dat de dienst dan ook niet afdoende de beoordeling kan doen of de referentiepersoon heden beschikt over afdoende toereikende bestaansmiddelen. Volgens de gemachtigde is de behoefteanalyse in dit geval overbodig daar er immers niet werd vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voldoet, maar wel dat niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan. De verwerende partij wijst er in de nota op dat de verzoekende partij aan het voormelde voorbij gaat. De verwerende partij wijst er tevens op dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en de plicht op de aanvrager rust om zijn dossier te vervolledigen, zodat de verzoekende partij geenszins kan voorhouden als zou verwerende partij documenten moeten opvragen.

De verzoekende partij betoogt dat ze alle nodige en beschikbare documenten heeft neergelegd die bewijzen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en uit de neergelegde documenten er wel degelijk een gemiddeld bedrag kan worden vastgesteld dat als inkomen voor de referentiepersoon dient. Ze voert aan dat indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar vader, artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De verzoekende partij concludeert dat de gemachtigde in gebreke is gebleven om zijn beslissing voor te bereiden en op correcte feitenvinding te baseren. Volgens de verzoekende partij is de beslissing tot weigering van verblijf niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak en mist de bestreden beslissing in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij loonfiches van haar vader van oktober 2015 tot januari 2016 heeft voorgelegd waaruit blijkt dat deze maandelijks ongeveer tussen de 688,72 euro en 900,06 euro netto verdient. Uit het administratief dossier blijkt dat er eveneens een attest van de Rijksdienst voor Pensioenen werd voorgelegd waaruit blijkt dat, zoals ook de gemachtigde aangeeft, de referentiepersoon van september 2015 tot december 2015 per maand een totaal brutobedrag van 1043,85 euro heeft ontvangen bestaande uit 119,23 euro rustpensioen als werknemer en 924,62 euro inkomensgarantie voor ouderen. In dit attest wordt uitdrukkelijk ook het totaal nettobedrag vermeldt, namelijk 939,47 euro, bekomen na invordering van 104,38 euro ten voordele van de Rijksdienst voor Pensioenen. Uit het voorgelegd attest kan echter, zoals de gemachtigde terecht in de bestreden beslissing stelt, niet opgemaakt worden hoeveel het nettobedrag van het rustpensioen uitmaakt omdat enkel een totaal nettobedrag wordt vermeld dat noodzakelijkerwijs de combinatie is van de twee componenten waaruit het pensioen van de referentiepersoon bestaat, met name het rustpensioen en de inkomensgarantie voor ouderen. De verzoekende partij betwist dit niet en betwist ook niet dat met de inkomensgarantie voor ouderen geen rekening kan worden gehouden, doch meent dat wel een gemiddeld bedrag als inkomen kan worden vastgesteld. Met verweerder in de nota met opmerkingen moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij nalaat te preciseren welk gemiddeld bedrag dan in aanmerking zou kunnen genomen worden. Er kan enkel duidelijkheid aangenomen worden aangaande het gemiddeld inkomen dat de verzoekende partij bij de werkgever "B. BVBA" verdient, maar niet welk gemiddeld netto rustpensioen daarbij moet geteld worden.

Aangaande de behoefteanalyse en het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde ertoe gehouden is een behoefteanalyse te doen "*Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is*". In casu echter stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing niet dat aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, maar motiveert hij uitdrukkelijk dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan. Opnieuw gaat de verzoekende partij niet in op dit motief, doch stelt zij enkel dat "*indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar vader*", hij alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die ze nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen. Dit raakt echter niet de kern van het weigeringsmotief van de gemachtigde. De gemachtigde heeft immers niet vastgesteld dat de

voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel of onregelmatig waren, dermate dat aan de hand van een behoefteanalyse zou kunnen uitgemaakt worden wat zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, maar wel dat nu hij niet kan uitmaken of de referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt, hij ook niet moet overgaan tot een behoefteanalyse. De Raad kan hierbij niet vaststellen dat de gemachtigde zou uitgegaan zijn van een verkeerde feitenvaststelling, noch dat de bestreden beslissing een deugdelijke materiële grondslag mist, noch dat hij zijn beslissing op onzorgvuldige wijze heeft voorbereid.

Uit artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde de zorgvuldigheid moet hebben een behoefteanalyse uit te voeren indien *“aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is”*. De Raad kan in de bestreden beslissing niet lezen dat de gemachtigde van oordeel is dat aan de voormelde voorwaarde van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, wel dat de gemachtigde niet kan uitmaken of eraan voldaan in. In een dergelijke situatie is het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de gemachtigde niet is overgegaan tot het opvragen van alle bescheiden en inlichtingen die nuttig zijn voor het bepalen van het bedrag dat de verzoekende partij en de referentiepersoon nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Een schending van de materiële motiveringplicht, de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES